

ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪು..

ನೆನಪಿನಂಗಳದಿ ಕೊಡಚಾದ್ರಿ ಚಾರಣ!

ಕೊಡಚಾದ್ರಿಯಂತಹ ದುರ್ಗಮ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಚಾರಣ ಹೋಗಲು ಮನೆಯವರು ಅನುಮತಿ ನೀಡಲಾರರು ಎಂಬ ಭಯ ಒಂದೆಡೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ತುಡಿತ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ. ಹೀಗಾಗಿ 'ಕೊಲ್ಲೂರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಕೊಡಚಾದ್ರಿಗೆ ಚಾರಣ ಹೊರಟಿದ್ದೆ ನಾನು. ಆ ನೆನಪು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾರೆ.

■ ಎಂ. ಶಶಿಧರ ಹಾಲಾಡಿ

ಚಾರಣವೂ ಒಂದು ಸಾಹಸವೇ. ಅದರ ನೆನಪು ಎಂದಿಗೂ ಮಧುರ. ನನ್ನ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಕಪ್ಪು ಬಿಳುಪು ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಾಗ, 1970ರ ದಶಕದ ಕೆಲವು ಛಾಯಾಚಿತ್ರಗಳು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಂತೆ, ಸವಿ ಸವಿ ನೆನಪುಗಳ ಸರಮಾಲೆಯೇ ಮನದುದ್ದಕ್ಕೂ ಓಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು, ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳ ಸವಿಯನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುವಂತಾಯ್ತು. 1978 ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ 7 ಹಾಗೂ 1979ರ ಡಿಸೆಂಬರ್ 19 ಎಂದು ಛಾಯಾಚಿತ್ರದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾರಣ ಇದೇ ದಿನಾಂಕ ಎಂದು ಖಚಿತವಾಯಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ನೆನಪುಗಳು ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ದಶಕದ ಹಿಂದಿನವು.

ಕಾಲೇಜು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಓದಿನ ಮಧ್ಯೆ ಅಂದು ನಾವು ಆರಿಸಿಕೊಂಡ ಒಂದು ಹವ್ಯಾಸವೆಂದರೆ ಚಾರಣ. ನೀವಿಂದು ನಂಬುತ್ತೀರೋ ಬಿಡುತ್ತೀರೋ, ಅಂದು ಟ್ರೆಕ್ಕಿಂಗ್ ಎಂಬ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ಸಮಾನಾರ್ಥಕ ಶಬ್ದವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಟ್ಟ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಲ್ಪಡಿಗೆ ಸಾಹಸ ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಂದಾಪುರದ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವೇ ಇದ್ದ ಕೊಡಚಾದ್ರಿ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನ ಆಗಾಗ ಚಾರಣ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನಿನ್ನೂ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಹೊಸತು. ಕುಂದಾಪುರದ ಕಾಮತ್ ಲಂಚ್ ಹೋಮ್‌ನ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಕಾಮತ್ ಎಂಬುವವರು 1978 ಡಿಸೆಂಬರ್ 7ರಂದು ಕೊಡಚಾದ್ರಿಗೆ ಹೋಗಲು ತಯಾರಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಗೆಳೆಯ ವಿಶ್ವನಾಥ ಹೆಬ್ಬಾರ ಹೇಳಿದರು. ನನಗಿಂತ ಒಂದು ತರಗತಿ ಮುಂದಿದ್ದ ಕಾಮತರು ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ತಂಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅಳುಕು ನನಗೆ. ಕೊನೆಗೂ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅವರ ಜೊತೆ ಚಾರಣ ಹೊರಡುವ ದಿನ ನಿಗದಿಯಾಯಿತು. ಅಂದು ನಮ್ಮ ಚಾರಣದ ಒಟ್ಟು ಬಜೆಟ್ ಕೇವಲ ತಲಾ 21 ರೂಪಾಯಿ! ಕೊಡಚಾದ್ರಿಯಂತಹ ದುರ್ಗಮ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಮನೆಯವರು ಅನುಮತಿ ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಭಯದಿಂದಾಗಿ, 'ಕೊಲ್ಲೂರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಚಾರಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ನಸುಕಿನಲ್ಲೇ ಎದ್ದು ಹನುಮಾನ್ ಎಂಬ

ಖಾಸಗಿ ಬಸ್ ಹತ್ತಿ, ಕೊಲ್ಲೂರು ದಾಟಿ, ನಾಗೋಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಸುಮಾರು 10 ಗಂಟೆ ಇರ ಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸುಮಾರು 3 ಗಂಟೆಗಳ ಚಾರಣ ನಡೆಸಿ, ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆವರಿಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೊಡಚಾದ್ರಿ ತಲುಪಿದಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಒಂದು ಗಂಟೆ. ಶಿಖರದ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ದೇಗುಲದ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಜೋಗಿಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯನ್ನು ನಾವು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಕಾಮತರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ! ಅನ್ನ, ಸಾರು ಇತ್ಯಾದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಸೌದೆ ಒಲೆ! ಏಕೆಂದರೆ, ಅಂದು ರೆಡಿ ಫುಡ್ ಇರಲಿಲ್ಲ! ಈ ಮಧ್ಯೆ ಅಲ್ಲಿನ ಪುಟ್ಟ ಬಾತ್ ರೂಂ ನಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ತಂಡದ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರು ಕೈತೊಳೆಯುವಾಗ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟ ವಾಚ್ ಕಣ್ಣರೆಯಾಯಿತು! ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವರೇ ಯಾರೋ ಅದನ್ನು ಎಗರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಖಚಿತ ಅನುಮಾನವಿದ್ದರೂ, ಆ ಕುರಿತು ಗಲಾಟೆ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಖಡಕ್ಕಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸುವ ಧೈರ್ಯವೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಡೀಸೆಂಟ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದೆವು! ಅದೇ ದಿನ ಸಂಜೆ, ಒಂದು ಕಿ.ಮೀ. ಚಾರಣ ಮಾಡಿ ಕೊಡಚಾದ್ರಿ ಶಿಖರ ತಲುಪಿ, ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ನೋಡುವಾಗ ಅಪೂರ್ವ ಅನುಭವ. ತುಂಬಾ ಶುದ್ಧವಾದ ವಾತಾವರಣ ಆಗ ಇದ್ದುದರಿಂದಾಗಿ, ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗುವಾಗ, ಬಂಗಾರದ ಬಣ್ಣದ

ಮಡಕೆ, ಹ್ಯಾಟ್, ಚಿನ್ನದ ಚೂರು ಮೊದಲಾದ ವಿವಿಧ ಆಕಾರಗಳನ್ನು ತೋರುತ್ತಿದ್ದ. ಕೊನೆಯ ಚಿನ್ನದ ಚೂರಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗಿದಾಗ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಹರಡುವ ಶಾಂತತೆಯು ಅನನ್ಯ. ಆ ಎತ್ತರದಿಂದ ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ನೋಡುವುದೆಂದರೆ, ಒಂದು ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕ ಅನುಭವವೇ ಸರಿ. ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಖರವಾದ ವೆಂಕಟರಾಯನ ದುರ್ಗ ಹತ್ತಿ ಸೂರ್ಯೋದಯ ನೋಡುವಾಗ, ಇನ್ನೊಂದೇ ಅನುಭವ! ಕೆಳಗಿನ ಕಣಿವೆಯ ತುಂಬಾ ಹತ್ತಿ ತುಂಬಿದಂತೆ ಮೋಡದ ರಾಶಿ, ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿರುವ ಶಿಖರ, ಕಾಡು. ಆ ನಡುವೆ ಮೂಡುವ ಸೂರ್ಯ!
ಈ ಚಾರಣ ನಡೆಸಿ ಬಂದ ನಂತರ, ಹಲವು ದಿನಗಳ ತನಕ ಅದರದ್ದೇ ನೆನಪು ಮನದಲ್ಲಿ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೊಡಚಾದ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದೆಂದು ಎಂಬ ಕಾತರ. ಈ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಾ, ಕೊಡಚಾದ್ರಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕನವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಇತರ ಸಮಾನಮನಸ್ಸು ಸಹಪಾಠಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದಾಗ, ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಅರಸ, ಮೋಹನ ಆಚಾರ್ಯ, ಶ್ರೀನಿವಾಸ ವರ್ಣ, ವಿಶ್ವನಾಥ ಹೆಬ್ಬಾರ ಜೊತೆಯಾದರು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ 1979 ಡಿಸೆಂಬರ್ 19ರಂದು ಕೊಡಚಾದ್ರಿಗೆ ಹೋದ ನೆನಪು ಮಧುರ..!